



Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIX POLUMJESEČNIK BROJ 19
1. LISTOPAD
A. D. 1908 – A. M. 6036

SADRŽAJ

Što čini Crkvu?	247
„Zli Ga Se Ne Dotiče”	248
Parabole o Kraljevstvu	251
Šaul i David u Pregledu	252
Pakao se Uvećao	254

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ŠTO ČINI CRKVVU

OD pojavljivanja članka, „Jedna prava Crkva,” primili smo nekoliko saopćenja s upitima o pravu ili prednosti dijela skupštine da se odvoji i samostalno održava sastanke kao odvojena i zasebna Crkva. Kao što je već istaknuto u navedenom članku, riječi našeg Gospodina informiraju nas o njegovoj spremnosti da prizna bilo koju dvojicu ili trojicu vjernika, posvećenih kada se sastaju u njegovo ime, te da prisutnost Glave s takvim članovima predstavlja Crkva, u biblijskom smislu.

No, iako je to istina, također je istina da se učenja našeg Gospodina i njegovih apostola te običaji rane Crkve svi slažu s mišlju da Nova zapovijed, „da ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas”, implicira takvo blisko zajedništvo duha među svim Gospodinovim dragim ljudima koje će ih dovesti do želje da se okupe radije nego da se raspadnu u manje skupine. Trebali bismo pažljivo uočiti riječi: „Kao što sam ja vas ljubio”; da označavaju vrlo duboku, iskrenu ljubav, a ne puku toleranciju. Gospodin nas je ljubio do te mjere da je dao svoj život za nas, i apostol ga ističe kao naš primjer i izjavljuje: „I mi smo dužni živote svoje položiti za braću.” Ovo je ljubav kojom nas je on ljubio. Moramo zapamtiti, također, da ovo nije dionička ili sektaška ljubav prema klasi ili stranci u Crkvi, nego je za sve, jer su njegovi. Istina, nije moguće sve voljeti istim stupnjem uvažavanja, ali sve treba voljeti do stupnja spremnosti da položimo svoje živote za njih; jer čak i najskromniji od Gospodinovih najmanjih ima pravo na najplemenitijeg od njih, jer ne pripada li on istoj velikoj vojsci otkupljenih, uvrštenih pod kapetanstvom Emanuela u borbi protiv grijeha i sa sporazumom saveza s njegovim Gospodarem da položi svoj život u njegovu službu? Kako bismo mogli ne voljeti one koji su sve svoje posvetili istom Gospodaru kojem služimo – a činjenica da Učitelj prihvaća takve i ne srami se nazvati ih braćom najbolji je od razloga zašto bismo ih također trebali prihvatiti i ne sramiti ih se, već naprotiv voljeti ih i rado im služiti, čak do te mjere da odlažemo sate ili dane samog života u njihovu pomoć.

Čini se da sve što je povezano s Duhom Gospodnjim i uputama njegove Riječi suprotstavlja pomisao na podjele među članovima njegova Tijela. Prekrasna ilustracija ovoga nalazi se u činjenici da dragi prijatelji posvuda, kako rastu u milosti i znanju, izgleda postaju sve više i više prožeti željom da se okupe – na jednodnevnim skupovima, a još više na općim konvencijama; i u njima se često izražava misao da naše čežnje i međusobno zajedništvo neće naći potpuno zadovoljstvo sve dok se ne okupimo s našim Gospodinom i svim njegovim vjernima na Općem skupu Prvorodenih, „čija su imena zapisana na nebu.”

Svi se sjećamo Apostolove optužbe za sektaštvo; i dobro je da uzmemo u obzir činjenicu da on to pripisuje

partizanskom duhu s kojim nije imao suglasje i na koji ukazuje kao na dokaz tjelesnosti, tjelesnog razmišljanja, što ukazuje na nezreo razvoj duž duhovne linije. On kaže: „Dok jedan kaže da sam Pavlov, a drugi ja sam Apolonov, i drugi ja sam Kefin (Petar), niste li tjelesni? Je li Krist podijeljen?” (I. Kor. 3:3,4.) On dalje kaže da nas nitko od tih nije otkupio, nego sam Krist, i da smo svi kršteni u njegovo Tijelo i stoga smo povezani jedni s drugima, jer mi smo u srodstvu s njim, našom Glavom; i on dalje kaže da ne bi trebalo biti raskola u Tijelu; to jest, nema razdvajanja, nema podjela.

Bilo da smo toga svjesni ili ne, dragi prijatelji, nedvojbeno je istina da duh koji favorizira podjelu razreda, gdje takva podjela ne bi bila zbog udaljenosti koja sprječava ispravno okupljanje na jednom mjestu, mora biti duh sektaštva ili strančarenja. Ponekad je to rezultat toga što brat želi biti vođa i želi potpuniju priliku za ispoljavanje svojih talenata kao službenik Crkve. U drugim slučajevima, kao u slučaju koji spominje Apostol, to je zbog pristrasnosti dijela Crkve koji žele slijediti vođe, čak i kada sami vođe to ne žele, kao u citiranom slučaju sv. Pavla . U svakom slučaju bilo bi nam dobro u vezi s tim da ispitamo vlastita srca pojedinačno, a ne da sudimo jedni drugima u ovoj stvari. Sasvim je moguće da na nekim mjestima gdje postoji sklonost nekih da se odvoje i održe odvojene sastanke može postojati neki pravi uzrok ili razlog; ali bolji način bio bi ispraviti tu poteškoću i ostati ujedinen. Nesvjesno ponekad Gospodinov narod postaje preuzak i previše kontrolira crkvene aranžmane u skladu s voljom većine, umjesto da nastoji urediti takav program koji bi što je moguće više zadovoljio, profitirao i usrećio sve.

Apostolov poticaj je da „promišljamo jedan o drugome da se potičemo na ljubav i dobra djela.” Ovo ne znači samo da trebamo uzeti u obzir ukuse i sklonosti bolje obrazovanih ili prirodno plemenitijih, bogatih ili profinjanih, već da trebamo nastojati uzeti u obzir sve drage članove Tijela. Usporedno je lako voljeti profinjene, obrazovane i duhovno dobro razvijene, a voljeti ih je u skladu s onim što naš Gospodin predlaže da čak i pogani čine: „Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu nagradu imate? Ne čine li to isto i poreznici?” Bratska ljubav na koju upućuje apostol, govoreći: „Po ovome znamo da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću” – ova ljubav nije samo ljubav profinjanih i elegantnih i dotjeranih i plemenitih umova. Mnogi ljudi vole one koji nisu prešli iz smrti u život. Ali to postaje dokaz našeg prelaska iz smrti u život ako volimo braću, za koje Apostol nagovještava da su mnogi neplemeniti; da, čak govoreći da je „Bog izabrao zločeste stvari svijeta.” Kad dođemo do mjesta ljubavi prema onoj braći koja su po prirodi zla, to možemo smatrati dokazom da

nova priroda kontrolira um. Ne volimo ih zbog njihove podlosti, ni zbog njihovog neznanja, ni zbog njihove gluposti, ni zbog njihovog siromaštva, nego zato što su njegovi i zato što je sve njegovo naše, zato što su uvršteni pod isti barjak u istu borbu s nama samima; jer ih je Otac priznao svojom djecom u začecu svojim Duhom. Ovi razlozi zahtijevaju našu ljubav, naše suosjećanje i našu međusobnu pomoć u penjanju na goru Sion.

Naš Gospodin nagovještava da će se naša ljubav prema njemu mjeriti našom ljubavlju prema braći, a Apostol nam ukazuje da kao što su Gospodinovo suosjećanje i milost dani svakome od nas razmjerno našim potrebama, tako se i naše suosjećanje i ljubav trebaju manifestirati drugima prema njihovim potrebama. Tražiti uglavnom društvo onih koji su na našoj razini razvoja, mentalnog ili duhovnog, znači ugoditi sebi, a Apostol ističe da trebamo voljeti jedni druge ili služiti jedni drugima, a ne ugađati sebi, ističući dalje da čak Krist nije ugodio sebi. Nadalje, on ističe da, kao što u našim fizičkim tijelima ponekad posvećujemo više brige deformiranoj ruci ili stopalu da pokrijemo deformaciju nego što činimo onoj koja je prirodna, tako trebamo činiti i u Tijelu Kristovu; oni koji su najpotrebniji naše sućuti i pomoći i zajedništva trebaju to primiti, da se cijelo Tijelo Kristovo može

poučiti, izgraditi i spojiti zajedno u vezama ljubavi kao Kristovi udovi pod njim koji je Glava.

Potreban nam je svaki član Tijela, kao što nam govori apostol, i kako vremena koja su pred nama postaju sve teža, svi mi sve više trebamo stvarnu suradnju i pomoć, suosjećanje i ljubav jednih prema drugima. Izbjegavajmo stoga raskol kao i „izam” i imajmo onaj duh jedinstva primjeren Tijelu, jer svi smo jedno u Kristu Isusu i udovi jedni drugima. Nastojmo sve više i više vidjeti oči u oči u svim ovim stvarima.

* * *

Pitanje. – Je li ispravno izabrati za starješinu onoga tko nije sudjelovao u simboličnom krštenju vodom?

Odgovor. – Iako potičemo da se svi posvećeni i svi koji ispovijedaju vjeru u otkupninu i potpuno posvećenje Gospodinu računaju i tretiraju kao braća i članovi Crkve, bez obzira na njihovu poslušnost simbolu vode, ne bismo mislili ili je mudro ili u skladu s Gospodnjim učenjem izabrati takvoga za starješinstvo Crkve. Ne bismo mogli uzeti u obzir takvoga kao zdravog u „vjeri jednom predanoj svetima.” Ne bismo ga mogli smatrati razvijenim u Istini, iako ga prihvaćamo kao brata. Stoga ga ne bismo mogli smatrati prikladnom osobom koja bi bila posebno odabrana da poučava druge glede božanskog plana, itd.

„ZLI GA SE NE DOTIČE”

„Znamo da svaki koji je začet od Boga, ne griješi; nego se začeti od Boga čuva i Zli ga se ne dotiče.” –

1. Ivanova 5:18

OVAJ tekst nije jamstvo vječnog spasenja onima koji su začeti od Duha Svetoga. To nije jamstvo njihovog spasenja od kušnji, iskušenja, poteškoća itd., kao što su neki pretpostavljali. Međutim, to znači da su oni posvećeni vjernici koje je Bog prihvatio i koji su ponovno začeti za novi život, za novu narav, pod posebnim božanskim nadzorom. Oni neće griješiti (namjerno) jer njihovo sjeme ostaje u njima, oplodjujuća snaga Duha Svetoga. Budući da je ovo sjeme u njima, ne mogu griješiti svojevóljno. Ako bi griješili namjerno, to bi impliciralo da je sveto sjeme, začecé Duhom Gospodnjim u njima, nestalo; da više nisu Nova stvorenja u Kristu Isusu, za koje je staro prošlo i sve je postalo novo. To bi značilo da su se ponovno okrenuli, kao pas svojoj bljuvotini i kao svinja valjanju u blatu – suglasju s grijehom i stvarima koje su suprotne božanskoj Riječi i njezinu duhu.

Apostol je objavio da će naš Gospodin Isus, prvozačeti od Duha, čuvati svu ovu mlađu braću začetu od Duha; čuvati ih od dodira Zloga, od ozljeda koje bi im Sotona inače učinio. Kao što smo već sugerirali, to ne znači da će oni biti sačuvani od kušnji, od iskušenja Protivnika, jer čak je i naš Gospodin bio izložen iskušenjima od njega; i ta iskušenja, kušnje,

protivljenja, progonstva, vidimo da su potrebni za naš kršćanski karakter i za naš razvoj u sličnost u srcu našem Otkupitelju. Obećanje, dakle, označava da usred ovih iskušenja protivnika Gospodin pruža svojim vjernima takvu zaštitu, takvu obranu, takvu pomoć, koja je ne samo potrebna da izađu kao pobjednici, nego da ih sačuva od popuštanja iskušenju. U skladu s tim smo naučeni moliti: „Ne ostavi nas u iskušenju, nego nas izbavi od Zloga” – ne dopusti mu da nas dotakne, ozlijedi, obori, uništi.

„Bog se kreće na misteriozan način,
Njegova čuda da izvede.”

Iako je Gospodin u izobilju sposoban činiti čuda za zaštitu svojih vjernih sljedbenika i za njihovo izbavljenje od Zloga, i dok se mi osjećamo sigurnim da ako svako drugo sredstvo ne uspije, čudo će biti učinjeno u našem interesu, unatoč tome ne trebamo očekivati da će se Gospodin koristiti čudima, nego treba očekivati da će općenito koristiti sredstva, a najčešće ljudska sredstva, za zaštitu i oslobođenje članova njegova Tijela, koji prebivaju u njegovoj ljubavi i nastoje činiti ono što je njemu ugodno.

„AKO JE MOGUĆE I IZABRANE”

Od dana Pedesetnice do danas drage ovce Gospodnje bile su napadane od istog velikog Protivnika, i imale su vatrene kušnje, a također su imale zaštitu onoga koji je začeo od Boga, Gospodina Isusa, koji čuva vjerne od vlasti Protivnika. Ali Sveto pismo nam jednoglasno ukazuje na kraj ovog doba kao vrijeme za posebnu kušnju i ispit, ne samo na svijetu nego i na Crkvi, jer „sud mora započeti u domu Božjem”. U pogledu ovog nadolazećeg vremena, apostol upozorava Crkvu, govoreći: „Uzmite svu Božju opremu da možete odoljeti u zli dan.” On implicira da će zao dan s kojim će ovo doba završiti imati najteža iskušenja ikad poznata Božjem narodu i da će oni imati najveću ikad poznatu potrebu za bojnom opremom istine i pravednosti. Istu činjenicu spominje naš Gospodin govoreći o šestoj fazi Crkve, Crkvi u Filadelfiji. On kaže: „Budući da si očuvao riječ o mojoj postojanosti, i ja ću očuvati tebe od časa iskušenja koji ima doći na sav svijet da se iskušaju oni što prebivaju na zemlji.” (Otk 3:10.) Sedma faza Crkve, Laodicejska, doći će u taj čas kušnje; i vjerujemo da je već dijelom pred nama. Ono što ćemo svi vidjeti jest da vrijeme koje je pred nama mora biti vrlo neobično vrijeme kušnje i testiranja, inače ne bi bilo tako upečatljivo spomenuto u Božjoj Riječi. Niti želimo probuditi strahove Gospodnjeg naroda, zastrašiti. Naša je misao radije ponuditi utjehu koja će ih održati u savršenom miru; kao što je pisano: „Ti ćeš u savršenom miru čuvati onoga čija je misao na tebi.” Gospodnja obećanja, izvanredno velika i dragocjena, proširena su pred našim umovima u isto vrijeme, stvarno prije dolaska časa kušnje i ispita, tako da Božji čovjek može biti temeljito opremljen, temeljito pripremljen.

Riječi našeg Gospodina o kušnjama i ispitima Crkve uvjeravaju nas da se ova klasa neće imati čega bojati, da će biti sačuvani, da neće biti moguće da budu iskušani, jer sa svakom kušnjom Gospodin će osigurati izlaz. Prisjetimo se u vezi s tim riječi apostola Pavla govoreći o našem vremenu i njegovim kušnjama: „Bog će im poslati jake zablude da povjeruju laži jer im istina nije bila po volji.” (2. Solunjanima 2:11.) Ono što mi zaista želimo je da svako posvećeno dijete Božje može vidjeti izlaz koji je Bog osigurao i može ga koristiti, i tako biti u skladu s Gospodinovim pripremanjima i među onim zaštićenima, samim izabranima – „pozvanima, izabranima, vjernima.” – Otkr. 17:14.

IZLAZ

Ako se prizna da smo vrlo blizu časa iskušenja, kada će Zlu biti dopušteno donijeti izvanredne zablude i kušnje na svijet i nominalnu Crkvu, tada smo u

vremenu kada bismo trebali gledati oko sebe da vidimo kakav nam je način bijega Gospodin osigurao. Vjerujemo da će se mnogi naši čitatelji složiti s nama da je Gospodinova posebna mjera za očuvanje od vlasti Zloga Sadašnja Istina, koju je on u velikoj mjeri dostavio kroz publikacije STRAŽARSKE KULE. Ako je netko sklon osporavati ovu točku, nećemo to osporavati, nego biti radosni ako je dobio učinkovitiju pomoć s drugih strana, drago nam je ako ga na bilo koji način Gospodin podupire, jača i naoružava za kušnje i nevolje upravo pred nama.

Ali bez obzira na kanal božanskog blagoslova kojim bi Gospodin sačuvao svoje sigurnima i spokojnima u nadolazećem vremenu stresa, možemo biti uvjereni da je naša osobna suradnja neophodna za naše izbavljenje. „Održite se u ljubavi Božjoj” (Juda 21) nikada nije bila potrebna zapovijed Isusovim sljedbenicima nego sada; i možemo očekivati da će iskušenje ovog časa biti znatno duž te linije ostanka u Božjoj ljubavi. Ovo će pak implicirati ljubav prema braći; kao što je apostol rekao: „Tko ne ljubi brata svojega kojega vidi, kako može ljubiti Boga kojega ne vidi?” (I. Ivanova 4:20.) Doista, jasno je nagovještaj da će „ljubav mnogih ohladnjeti.” (Mat. 24:12.) Hlađenje naše ljubavi prema Bogu značit će gubitak naše želje da mu ugodimo u svojim mislima, riječima i djelima, što će uključivati hlađenje naše ljubavi prema njegovoj službi u širenju Poruke evanđelja te okupljanje i hranjenje ukućana vjere. Razne stvari će se urotiti u tu svrhu – ljubav prema novcu, ljubav prema zadovoljstvu, ljubav prema sebi, ljubav prema zemaljskim stvarima općenito, a sve su bile posvećene, odane prije nego što smo primili duh posinjenja. Ako naša ljubav ohladni, to će utvrditi da nismo takvi koji bismo bili dostojni biti povezani s našim Otkupiteljem u njegovoj slavi Kraljevstva.

Ni na koji način ovaj gubitak „božanske ljubavi, sve ljubavi izvanredne” neće biti očitiji nego u našim osjećajima i ponašanju prema su-članovima Tijela Kristova. Apostol nam govori kakav bi trebao biti naš stav prema njima, naime, da kao što je Krist ljubio Crkvu i položio svoj život za nas, trebamo i mi ljubiti braću kako bismo bili voljni položiti svoje živote u njihovo ime, u njihovom interesu. Od ljubavi koja bi se odrekla života za braću sigurno se može očekivati da će žrtvovati manje stvari u njihovu interesu. I doista, takve su kušnje koje Gospodin dopušta, objavljujući da će onaj koji je vjeran u onom najmanjem biti vjeran i u mnogome. Stoga je na nama da vidimo, primijetimo, kritiziramo imamo li ili nemamo ovu ljubav prema braći za koju Gospodin izjavljuje da će je prihvatiti kao ljubav prema sebi, i bez koje ne možemo biti njegovi učenici; jer to je bila nova zapovijed koju nam je dao, govoreći: „Novu vam zapovijed dajem: ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas.” – Ivan 15:12.

LJUBITI ONO ŠTO NIJE

Bilo bi doista lako voljeti braću i položiti svoje živote za njih kad bi svi bili poput našeg dragog Učitelja i uzora; ali nisu. Nadahnuti apostol nam govori da među braćom nema mnogo plemenitih, nema mnogo velikih, nema mnogo mudrih, nema mnogo učenih, nema mnogo bogatih. Opet kaže da je Bog izabrao ono što nije u očima svijeta. Čudimo li se ovome? Čini li se to kao refleksija na Crkvu Kristovu? Pitamo li se zašto je božanska milost zaobišla neke od najplemenitijih pripadnika naše rase i prihvatila neke koji su ništa za učenike? Odgovor našeg Gospodina je: „Upravo tako, Oče, jer ti se tako svidjelo.” Objašnjenje je da mnogi veliki, bogati, učeni, plemeniti nemaju dovoljno poniznosti da prime božansku poruku na pravilan način. Oni sebe smatraju superiornima u odnosu na većinu i misle to samo zato da bi dobili to priznanje; i, ne uspijevajući vidjeti božansko uređenje, uvjeravaju sami sebe da ako će itko biti spašen to će biti oni sami, jer oni su finiji i plemenitiji primjerci rase. Oni ne vide da Bog gleda na srce umjesto na vanjskog čovjeka, i da koliko god osoba bila slaba, neplemenita i pala, njeno srce, njena volja mogu biti potpuno okrenuti u sklad s Bogom i u službu pravednosti. Oni ne vide da je u Božjim očima tako krotak i tih duh, tako ponizna ovisnost o Otkupitelju za spasenje, tako vjerno traženje od Gospodina milosti da pomogne u svakom trenutku potrebe, mnogo ugodnije u božanskim očima nego što je ponosniji stav onih plemenitijih; i da će takvi ponizni, puni povjerenja, zahvalni, vjerni koje je Gospodin osmislio biti sudionici Krista u njegovoj izvrsnoj slavi, ne zbog savršenstva njihova tijela, već zbog savršenstva njihovih srca, njihovih volja, koje neprestano teže dovesti svaku misao i riječ i djelo u sklad s božanskom voljom.

Sada, dakle, možemo vidjeti zašto nam je Gospodin zapovjedio da trebamo ljubiti jedni druge, i nagovijestio da bi bilo teško činiti to u svakom trenutku, uzeti u obzir slabosti tijela i nesavršenosti rasuđivanja jedno u drugom. I to je upravo ono što apostol Ivan izjavljuje, govoreći: „Znamo da smo prešli iz smrti u život jer ljubimo braću.” (I. Ivanova 3:14.) Tako on nagovještava da će ljubav prema braći biti toliko teška stvar da će nam predstavljati apsolutni dokaz da smo prešli iz smrti u život, iz stanja smrti u Adamu, i postali Nova stvorenja u Kristu.

Dovoljno je lako voljeti neke od braće. Skloni smo voljeti one koji su na našem nivou i koji imaju naš vlastiti stil i naklonost; ali Gospodin je to predvidio i rekao: „Ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? [Kakav dokaz imate da ste prešli iz smrti u život?] Zar carinici i grešnici ne čine isto?” (Luka 6:32.) Dovoljno je lako voljeti neke od profinjenih ili bogatih ili prirodno plemenitih ili obrazovanih, one

koji su na našoj razini ili malo iznad, što se tiče zemaljskih stvari. Ali to ne ispunjava Gospodinov zahtjev. Trebamo ljubiti jedni druge kao što je on ljubio nas. (Ivan 13:34.) On nam preporuča svoju ljubav tako da je prema svakome prema njegovim potrebama. Što su plemenitiji, to im je manje Gospodnje milosti dovoljno; što je više degradirano, to je više Gospodinove milosti potrebno i bit će opskrbljeno. Tako trebamo ljubiti braću; jer oni koji su manje plemeniti, da, oni koje Apostol izjavljuje da su među ništavnim stvarima u očima ovoga svijeta, trebat će naša ljubav još više zbog tjelesne pokvarenosti, slabosti i nesavršenosti. A ako ljubimo kao što je Krist ljubio, bit ćemo sretni dati svoje živote svakome i za svakoga prema potrebama svakoga, polažući svoje živote za braću u trenucima ili satima ili kad svatko može trebati našu pomoć. Ah, kakav je to novi, kako drugačiji pogled na ljubav prema braći! Praksa toga bi prekinula neka od naših posebnih zajedništva s onima koji malo trebaju našu pomoć, a prenijela bi naše zajedništvo i žrtvu vremena na onu braću kojima je više potrebna. I kakav bi blagoslov, kakvo bi uzdizanje došlo do nekih ništavnijih, i kakav bi blagoslov od Gospodina dolazio sve više i više u naša vlastita srca dok postajemo sve više i više njegove kopije u mislima i u djelima!

Već smo istaknuli da će vrijeme nevolje koje dolazi na svijet biti rezultat gubitka ljubavi i isturenog utvrđenja sebičnosti – nema mira ni onome tko izlazi ni onome tko ulazi, jer svačija će ruka biti protiv svoga blišnjega – za sebe. To označava gotovo potpuni gubitak povjerenja u cijelom svijetu. Ne bismo li razumno pretpostavili da je ovo kušanje ono koje će započeti u Božjoj kući? Ne bismo li onda razumno zaključili da će kušnja koja će doći na Crkvu biti iste vrste; naime, ispitivanje naše ljubavi prema braći i naše primjene načela koja je Gospodin postavio za naše postupanje s braćom? Vjerujemo da je to tako i da će Gospodin suditi svome narodu po toj liniji ljubavi, koja je zakon nove prirode i ispunjenje svih zakona. Kome nedostaje duha ljubavi, posjedovat će odgovarajući duh sebičnosti, duh protivnika, duh ambicije, ponosa, ljutnje i zlobe, te mržnje i borbe protiv svih onih koji se suprotstavljaju ili čak izgledaju da se suprotstavljaju njegovim interesima. Sjetimo se da su takvi osjećaji čak i u srcu, iako neizraženi, najopasniji za novu prirodu. Oni koji imaju takve osjećaje u svojim srcima sigurno su vrlo blizu točke u kojoj bi ih Protivnik mogao dotaknuti, utjecati na njih, ozlijediti ih, dovesti ih pod svoju vlast, i vrlo blizu mjesta gdje bi Gospodin bio voljan odbiti ih od učenitstva i dopustiti Protivniku da ih ima; kao u Judinom slučaju, kojem je Gospodin rekao: „Što činiš, čini brzo.”

No, poslužimo se, s druge strane, raznim blagoslovima i uputama koje nam je Gospodin dao;

obucimo se u svu Božju bojnu opremu; učinimo svojima različite istine koje nam je Gospodin stavio u ruke; primijenimo ih, obucimo ih kao oklop; Budimo jaki u Gospodinu, u snazi, oružju koje nam daje u svojoj Riječi, i pobrinimo se da duh koji nas pokreće bude duh ljubavi, koji će biti spreman žrtvovati sve za

svoje sučlanove i smatrati to velikom radošću tako položiti svoje živote za braću. Prisjetimo se da ne samo da postoji poseban blagoslov za one koji će pomoći braći, čak i najslabijoj od njih, već da postoji posebna prijetnja za one koji će povrijediti ili spotaknuti ili povrijediti čak i najmanje od Gospodinovih malenih!

PRISPODOBE O KRALJEVSTVU

NAŠ DRAGI BRATE RUSSELL: –

U govoru o „Prispodobi o sijaču” (koja se obično tako naziva), kako je zabilježeno u 13. poglavlju Evanđelja po Mateju, dragi brat u Istini, starješina, usput rečeno, iz druge lokalne ekklesije, nedavno je izgovorio sljedeće objašnjenje ili bolje rečeno primjenu, ukratko sažetu ovako:

„Ova prispodoba dijeli čovječanstvo u četiri različite klase, tlo kraj puta predstavlja djecu neposlušnosti (Efež. 2:2), kamenito tlo predstavlja sve nesposobne, uključujući sve pogane, idiote itd., trnovito tlo predstavlja sve posvećene vjernike koji ne uspiju izvršiti svoj zavjet posvećenja, čime ne dovode plod do savršenstva, i idu u drugu smrt, i četvrti razred koji predstavlja sav Gospodinov narod.”

Piščev um može biti pomalo neopravdano uravnotežen, i njegova vizija znatno zamagljena, sprječavajući ga da primi snagu gornje primjene; ali čini mi se s neodoljivom snagom uvjerenja da je spomenuti brat zauzeo daleko preširok opseg, ni na koji način koji je Učitelj namjeravao. Iz prijašnjih studija u tom smjeru ne bih shvatio da bi to bila vaša prezentacija stvari, niti da bi bila u skladu s planom općenito, stoga se postavljam kao ispitivač, koji ozbiljno želi to ispravno razumjeti. Čini mi se da je snaga lekcije gotovo potpuno izgubljena ako se usudimo primijeniti je na svijet u cjelini, tim više što Učitelj u svom objašnjenju vrlo jasno i naglašeno tvrdi i ponovno potvrđuje da se odnosi isključivo na one koji čuju riječ Kraljevstva kako je predstavlja on sam, Glavni sijač, a ista se prenosi kroz instrumente njegovih izabраниh slugu, dvanaestorice apostola. „Kad tko čuje riječ o Kraljevstvu, itd., to je ono koje je posijano kraj puta; ono koje je posijao u kamenito mjesto je onaj koji čuje riječ; onaj koji je primio sjeme u trnje je onaj koji čuje riječ; koji je zasijao u dobru zemlju je onaj koji sluša riječ...” Iz ovoga se čini očiglednim da se četverostruka podjela ni u kojem smislu riječi ne odnosi na svijet čovječanstva u cjelini koji se zajednički nazivaju „djeca neposlušnosti” ili „djeca gnjeva”, nego samo na određenu ograničenu klasu svih ljudi, nacija i jezika, prvo Židova, a potom i pogana. Zsigurno bi to isključilo iz četverostruke podjele prispodobe sve pogane koji nisu ni čuli za ime Kralja; jednako bi isključilo sve lišene sposobnosti rasuđivanja, idiote, dojenčad, itd.; i nadalje, to bi

isključilo iz kategorije veliku većinu takozvanog kršćanstva, čije su sposobnosti sluha uvelike neutralizirane antikršćanskim sistemima pogrešaka, snažnim zabludama u svakom zamislivom obliku. Stoga se četverostruka podjela odnosi samo na ograničeni broj, naime, na one koji slušaju Evanđelje u njegovoj čistoći, a ne izopačeno takozvano Evanđelje. Drugim riječima, to bi obuhvaćalo samo one koje je apostol Pavao označio kao „počašćenu” klasu, počašćenu čuti Evanđelje, tko god ili gdje god bili, ili kako god ga primili.

Po mišljenju ispitivača, čak i većina onih koji čitaju Bibliju ne čuju riječ Kraljevstva, jer su im umovi izopačeni, izvnuti, s predrasudama i zamagljeni, kao što je bio slučaj s većinom nacije kojoj je kao sluga Kralj prvi došao. Prije nego što je došao do Sadašnje istine, pisac ovih redaka nikada nije čuo Riječ Kraljevstva, iako je Bibliju učinio svojom posebnom životnom studijom. Ne ulazeći u detalje što se tiče prispodobe, ukratko vam predstavljam dva pogleda, od kojih oba ne mogu biti točna ili u potpunom skladu s planom.

S tim u vezi, uzet ću si slobodu oduzeti vaše dragocjeno vrijeme, dragi Pastore, da vam predstavim još jedno pitanje, možda manje važno, ali od velikog interesa, usko povezano s onim gore spomenutim. Odnosi se točnije na „Prispodobu o pšenici i kukolju”, odmah nakon druge prispodobe. Ove dvije nejasne prezentacije Kraljevstva s različitih gledišta, objašnjene od strane Učitelja, prenose umu učenika, onomu koji uči, dosta temeljnih istina, i stoga sam ih učinio predmetom dubokog i pobožnog proučavanja.

Prepoznajući da je istinska pšenica gdje god se nađe prihvatljiva Gospodinu, i da će u ovoj žetvi on tako nadzirati stvari djela tako da sva pšenica bude pokupljena, ipak mi se čini da svijet općenito ne predstavlja polje žita, nego samo jedan njegov dio. Čitajući Djela apostolska, koja sačinjavaju povijest vremena sjetve sadašnjeg doba koje se bliži kraju, prirodno smo prisiljeni zaključiti da je Gospodin imao definitivni izbor u tom pitanju kao dio njegovog izbora ili odabira malog stada, i da je za svoje polje žita ocrtao uglavnom narode Europe, izvorne i presađene. Razumijem da su Sjeverna Amerika, Afrika, Australija, itd., uglavnom transplantacije raznih nacija Europe, i to relativno novijeg datuma. Sveti Pavao, koji je bio jedan

od najistaknutijih sijača pod uputama i u skladu s Glavnim sijačem, nastavljajući ono što je Isus počeo poučavati i činiti (Djela 1:1), bio je vrlo izričito upućen da krene njegovim putem prema Europi, a makedonski vapaj bio je neodoljiv kad je bio u nedoumici učiniti posljednji korak i radije bi krenuo drugim putem. Probijajući se prema sjeverozapadu, stigao je do najutjecajnijih gradova i najboljih morskih luka, pomoću kojih je Evanđelje bilo nošeno cijelom civiliziranom svijetu tog vremena dok ga konačno Gospodin nije uputio u carski grad Rim, premda su ga onamo odveli na drugačiji način od onog što bi možda više volio da je imao izbora po tom pitanju. Indicije idu u prilog mišljenju da je dospio čak do Španjolske. Kako god bilo, znamo da mu je to bila namjera, a znamo da na kraju svog aktivnog djelovanja kaže da se Evanđelje propovijedalo pod cijelim nebom, očito misleći na cijeli civilizirani svijet, koji obitava oko Sredozemnog mora, i premda to ne bi isključivalo niz azijskih provincija i gornju obalu Afrike, stvar je povijesti da je od tada Europa veliko središte crkvene aktivnosti – polje žita na kojem je ubrzo nakon toga neprijatelj posijao kukolj pogreške. Ni u to vrijeme ni nakon toga Evanđelje Kraljevstva općenito nije poslano starosjediocima Afrike, Južne Amerike ili Azije. Uglavnom su djelići Istine doprli do tih utučenih, ali otkupljenih ljudi, ali se zbog toga ne čini ispravnim reći da su uključeni u Gospodnje polje žita

spomenuto u prispodobi. Kao što zemljoradnik ne smije prezirati pšenicu koja se nađe plodonosna izvan redovnog pšeničnog polja, osobito ako je ono gotovo potpuno obraslo kukoljem, što zahtijeva da se klasje pšenice vadi jedno po jedno; tako su Gospodnji ljudi, sveci, bilo da su odabrani među njivama kršćanstva ili među mračnim poganstvom, jednako dragocjeni u njegovim očima. Ali s obzirom na činjenice kako su zapisane na stranicama proročanstava i povijesti, ne bi li bilo savršeno ispravno reći da je polje pšenice donekle ograničeno u svojim dimenzijama i da zasigurno ne uključuje cijeli planet?

Ako osoba koja pita nije bila u pravu, bit će vam jako zahvalan, brate Russell, što ste ga ispravili, kao što ste učinili i još uvijek činite u mnogim drugim zbunjujućim pitanjima.

Nadalje, također vam pišem u ime malog razreda na ovom mjestu kojemu imam slatku privilegiju služiti u svom skromnom svojstvu, i ako vam se gornji prijedlozi, koji su vam predstavljeni putem upita, dopadaju kao dovoljno važni za druge razrede ljubazno mu ustupite mjesto u SIONSKOJ STRAŽARSKOJ KULI.

Ispričavam se zbog duljine pitanja i očekujući vaše ljubazne naklonosti u ovom, kao i u svim ostalim smjerovima,

Vaš susluga u Istini, vrlo srdačno i s poštovanjem,
L. JOSEPH LARSEN, – Wis.

SAUL I DAVID U PREGLEDU

– 2. SAMUELOVA 5:12 – 20. RUJNA –

Ključni tekst: – „I David je shvatio da ga je GOSPOD potvrdio za kralja nad Izraelom i da je uzvisio njegovo kraljevstvo radi svoga naroda Izraela.”

OD dvojice muškaraca u pregledu Savao je sigurno imao povoljnije prilike na početku svog života. Činilo se da ga je priroda tako posebno osposobila za dužnost kralja da su ga ljudi, prepoznajući te prirodne osobine, primili bez oklijevanja, kad je došao pred javnost. Neko je vrijeme hodao u poniznosti, pažljivo tražeći da vrši Gospodnju volju, ali nije se u potpunosti podložio, nije prošlo dugo dok se njegova vlastita volja nije pomiješala s onom Gospodnjom. Rezultat je bio neposluš, neuspjeh, uznemiren um koji je postajao sve izopačeniji gotovo do ludila, i na kraju sramotna smrt. Mana u Savlovom karakteru bio je njegov nedostatak potpunog posvećenja Gospodinu, njegovo zadržavanje određene količine samovolje. Čini se da je to bila poteškoća. Slična poteškoća pogađa sve koji ne uspijevaju osigurati svoj poziv i izbor. Bilo da idu u Drugu Smrt ili Veliko Mnoštvo, krivnja za neuspjeh leži u zanemarivanju da potpuno predaju Gospodinu svaki životni interes i da u vjeri prihvate njegovo vodstvo, njegovu providnost u svim životnim poslovima, nastojeći činiti njegovu volju i ignorirati – usmrćući – sebe.

Davidov karakter bio je u oštroj suprotnosti sa Šaulovim. U manje povoljnim okolnostima na početku svoje karijere, ne tako visok i zapovjednog izgleda, vjerojatno iz manje imućne obitelji, i vjerojatno bez bolje mentalne obdarenosti rođenjem, Davidov život i njegovi rezultati u oštroj su suprotnosti sa Šaulovim. Gdje god da pogledamo u njegovoj događajima punoj karijeri, vidimo hrabrost i odlučnost iskorištene uz ispravne, poštene linije. Nije bio lovac na divlje životinje, ali da bi zaštitio stado ubio je lava i medvjeda. Nije bio borac niti gladijator; ipak je u pravom trenutku bio spreman riskirati svoj život za obranu svog naroda. Visoko je cijenio čast koja mu je dodijeljena njegovim pomaganjem za kraljevstvo, ali je to držao skromno – nikada se time nije hvalio i nikada nije nepromišljeno pokušao ubrzati božanski program. Strpljivo je podnosio kraljevo protivljenje, ali se prema članovima kraljevske obitelji odnosio s najdubljim poštovanjem; i konačno, umjesto da se nametne naciji kao kralj i zahtijeva njegovo prihvaćanje, on je i dalje strpljivo čekao Gospodnje vrijeme. Jedan od rezultata

proučavanja života velikih i dobrih ljudi je uvid u način na koji su oni mogli učiniti svijet boljim.

„Svi nas životi velikih ljudi podsjećaju.
Da možemo svoje živote učiniti uzvišenima,
I odlazeći ostaviti za sobom,
Otiske na pijesku vremena.”

Mnogi od onih koji su postali istaknuti u svijetu nisu ostavili otiske stopala koje mi možemo vidjeti; ali kada Gospodin pred nas postavlja velike primjere, pokazuje nam tragove stopala i kako jedni vode prema dolje, a drugi prema gore. Saul je bio iz prve klase, David iz druge. Važna točka koju svi trebamo primijetiti je koliko se ti otisci razlikuju, da bismo mogli izbjeći jedan, a profitirati od drugoga. Tajna Davidova uspjeha nije bila puka čvrstoća njegove namjere, već dodatno činjenica da je njegova namjera bila u potpunosti u skladu s božanskom voljom. Čak je i ispričavši kralju Saulu priču o svom sukobu s lavom i medvjedom, odao slavu Bogu jer ih je On predao u njegove ruke. I tako kroz cijelu karijeru. Primjećujemo tu istu želju, dati Bogu slavu njegovih uspjeha, i shvatiti da su svi neuspjesi u njegovom životu bili ili njegove vlastite slabosti ili prurušeni božanski blagoslovi. Tako vidimo da Davidovo cijelo postojanje predstavlja primjer riječi svetog pisma – „Na svim putovima svojim priznaj ga”, „i ispunit će ti želju srca svojega.”

VRIJEDNOST U VISOKIM IDEALIMA

Dok gledamo oko sebe u svijetu i u nominalnoj crkvi, vidimo ogroman broj čovječanstva bez ikakvih ideala, bez ikakvih ambicija. Jao, jadne li stvari! Kako mogu ikada imati ikakvo zadovoljstvo ili dosegnuti bilo kakav plemeniti cilj kada ga ne vide? Gledajući ponovno, opažamo da neki imaju samo opake i puzave ambicije, gore nego nikakve. Jadna stvorenja! Rođeni u grijehu, oblikovani u nepravdi i možda odrasli u nepovoljnom okruženju, oni su ozbiljno hendikepirani u usporedbi s nekim drugim pripadnicima pale rase, manje pokvareni i više favorizirani. Gledajući ponovno, vidimo treću klasu s plemenitim svjetovnim ambicijama, tražeći bogatstvo, utjecaj, moć, sa željom da ih koristi časno, plemenito, ne na štetu svojih bližnjih, već u određenoj mjeri suprotno. Ovima treba čestitati jer imaju bolje motive u životu od prve dvije klase. Možda su bolje rođeni i možda su imali bolje okruženje.

Ponovno gledamo i nalazimo četvrti razred, čije su oči Božjom milošću podignute sa zemaljskih stvari na nebeske. Ovima: „Staro je prošlo i sve je postalo novo.” Vizija nebeske radosti, nebeskog zajedništva, nebeske službe, toliko je preobrazila njihove umove da, iako je njihovo tijelo možda još uvijek slabo, oni ipak pobjeđuju novim umom. Ovo je klasa koju zemlja

nikada ne bi mogla zadovoljiti. Došao im je novi standard vrijednosti; i oni i osjećaju i znaju da stvari ovoga života „nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se u nama objaviti”. Oni nalaze ove stvari u usporedbi samo gubitkom i otpadom. Ovo je klasa koju Gospodin ima pod svojom posebnom brigom i uputama. Budući da su mu se posvetili, on im pokazuje nešto od visine i dubine, dužine i širine Božjih „dubina.” Tako im on daje, kroz svoje znanje i milost, božansku silu, koja djeluje u njima i na volju i na njegovo dobro zadovoljstvo. Tajna njihovog postizanja ovog povlaštenog položaja je u tome što su njihova srca, čuvši za Božju milost, odgovorila. Predali su se Gospodinu i djelo milosti koje u njima napreduje je njegovo djelo. „Jer mi smo njegovo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela.” – Efež. 2:10 ; Jas. 1:8.

NEODLUČAN ČOVJEK JE NEPOSTOJAN

Ali sada opet moramo prepoznati podjelu; jer „nisu svi Izraelci koji su od Izraela”. Neki od ove četvrte klase su odgovorniji, a neki manje odgovorni za stvari koje je Gospodin pokazao glede njegovog karaktera i njegovog plana. Neki zauzimaju manje odlučan stav i nastoje steći stvari ovoga svijeta, njegovu čast, kao i čast Boga i svijeta koji dolazi. Čineći to, ne obaziru se na riječi Učitelja, koji uvjerava sve svoje učenike da bi takav postupak značio neuspjeh, da ne bi ugodili niti svijetu niti bi uspjeli ugoditi Gospodinu. Takvi bi na kraju mogli biti dovedeni u vječni život, ali oni nisu mudre djevice. Oni neće vladati u Milenijskom kraljevstvu. Gospodin traži one koji mu se klanjaju svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svim umom svojim. Ovi punim srcem su klasa koju Gospodin posebno traži kao Kraljicu Tisućugodišnjeg Kraljevstva, Nevjestu, Janjetovu ženu i sunasljednike s njim. Već je unaprijed odredio da samo takvi mogu biti članovi kraljevske obitelji i sudionici božanske prirode, rekavši: „Koje je unaprijed upoznao, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina.” Njima će dati milost i slavu, i neće im uskratiti ništa dobro, jer hode čestito. Srca su im čestita, a namjere odane Bogu i njegovim zakonima pravde i ljubavi. Učvrstimo u svojim umovima osobitu kvalitetu ove nadmoćne klase, koja treba konstituirati Kraljevstvo kao Kristovi sunasljednici, da moraju biti odani Bogu, posvećeni, odlučni i puni vjere i povjerenja.

Ne može se očekivati da će te kvalitete doći do nas trenutno. Umjesto toga, one su postupnog rasta i razvoja novog uma, ali načelo mora biti u srcu prije nego što se razvoj može napraviti u skladu s ovim smjernicama – načelo lojalnosti i odlučnosti. Mala riječ „volja” ima, dakle, svoje vrlo važno mjesto u karakteru kršćanina. On mora biti voljan, a volja mora biti ispravno usmjerena u potpunom skladu s onom Božjom.

POSTIZANJE IDEALA

Maloprije smo rekli da je visok i dobar ideal ispravan, neophodan u svakom uspješnom životu. Ali imati ideal neće značiti ništa ako nismo strpljivi u njegovom razvoju. Za velikog kipara, Michaela Angela, kažu da je, gledajući u blok zaprljanog mramora, počeo raditi na njemu čekićem i dljetom, očito nesmotreno tu i tamo odbacujući velike blokove i komade. Kada su ga pitali što radi, rekao je: „Vidim anđela ovdje i moram ga izvući.” Imao je ideal u svom umu, zatim je naporno radeći na njegovom ostvarenju, isklesao anđela od bloka mramora. Tako mora biti sa svakim uspješnim životom. Moramo imati ideal. Moramo vidjeti anđela. Zatim moramo raditi za njegovo postizanje, pažljivo, strpljivo i uz molitvu. Ideal postavljen pred kršćanina nije samo anđeoski, on je više; to je božanstveno. Ništa manje se ne može učiniti iz Apostolovih riječi, Bog nam je „dao vrlo velika i dragocjena obećanja, da po njima budete dionici božanske naravi.”

Istu misao sv. Ivan iznosi na drugim mjestima. Sada smo sinovi Božji, ali se još ne vidi koliko ćemo biti veliki, kakva će nam slava i čast biti, ali apostol nas uvjerava: „Znamo da kad se pojavi, bit ćemo mu slični, jer vidjet ćemo ga onakvog kakav jest.” Ako, dakle, želimo postati slični njemu „promjenom” „Prvog uskrsnuća”, ako ga želimo vidjeti onakvim kakav jest, tada možemo primijeniti na sebe slavne stvari Gospodnje i njegovu uzvišenost, glede koje Apostol kaže: „Njega je Bog visoko uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakoga imena, da se pred imenom Isusovim prigne svako koljeno onoga što je na nebu, onoga što je na zemlji i onoga što je pod zemljom” i nadalje, „Uzašao je daleko iznad svakoga poglavarstva i moći i moći i gospodstva i svakog imena koje se imenuje.” Ako želimo biti poput njega i dijeliti njegovu slavu, onda sva ta slava pripada veličanstvenom idealu koji je sam Bog dao našim pogledima. Tko s takvim pogledom ne bi bio spreman podvrgnuti se udarcima Gospodnjim! Tko ne bi bio spreman podnijeti potrebna dljetanja i poliranja! Tko ne bi bio voljan podvrgnuti se nevolji, znajući da „Nevolja stvara strpljivost, a strpljivost iskustvo, a iskustvo nadu”! Ove stvari

izlivene u našim srcima ne čine nas neplodnima niti besposlenima u pogledu spoznaje Boga, već nam osiguravaju obilan ulazak u njegovo vječno Kraljevstvo, u zajednici s njim koji nas je ljubio i otkupio svojom dragocjenom krvlju.

GOSPODIN GA JE POTVRDIO

Naš ključni tekst sasvim je u skladu s onim što smo upravo primili i iznova nam pokazuje tajnu Davidovih uspjeha i liniju duž koje se također trebamo vježbati u razvijanju karaktera koji će biti ugodan Gospodinu. Nekima na Davidovom mjestu misao bi bila: „Gospodin je vrlo pristran i jednostavno me je izabrao da budem primatelj njegovih naklonosti. On se brine za mene više nego za bilo koju drugu osobu u naciji.” Uz ovu bi pomisao došla i doza taštine i ponosa koji bi Davidu (i svima drugima) bili vrlo štetni. Oni su također mogli reći: „Gospodin je vidio da sam ja najpogodnija osoba u cijelom ovom narodu da budem njegov vladar; i svaka osoba koja se u potpunosti ne slaže s ovim razmišljanjem nije u skladu s Gospodinom i trebala bi imati moje namršteno lice i neodobravanje.” Da je David zauzeo takav stav, to bi u njemu stvorilo pogrešan karakter; i takvo bi stajalište drugih također djelovalo štetno. To ih čini hvalisavima, arogantnima, bez ljubavi i nesposobnima za ispravno služenje Gospodinu.

Davidova misao na tu temu bila je prava. Shvatio je da ga je Gospodin postavio kraljem nad Izraelom i da je uzvisio njegovo kraljevstvo radi svoga naroda Izraela. Također, trebamo zapamtiti da Bog ima svrhu u odabiru ili izboru Crkve. Kao što Apostol kaže: „Mi smo izabrani za svrhu.” Božja je namjera Kraljevstvo koje će blagosloviti svijet. I on ima mnoge druge, anđele i ljude, koje je mogao izabrati za ovu veliku svrhu, i svojom providnošću mogao ih oblikovati i modelirati za ostvarenje svoje volje. Ali svojom milošću izabrao je „ne mnogo mudrih, ni mnogo plemenitih, ni mnogo moćnih”, nego „nejake stvari ovoga svijeta” za izvršenje svojih planova. Neka nas ova misao drži vrlo poniznima, vrlo blizu Gospodinu. Nastojmo naučiti lekcije potrebne da se prilagodimo i pripremimo za vladanje, suđenje i uzdizanje „svih obitelji na zemlji”.

PAKAO SE UVEĆAO

– IZA. 5:11-23 – 27. RUJNA –

Ključni tekst: – „Vino je podrugljivac.” – Izr. 20:1

Povjerenstvo za lekcije ovo je odredilo kao lekciju o umjerenosti: i nedvojbeno u sebi sadrži upozorenje protiv opijanja. Ipak, po našem sudu, uzimajući u obzir kontekst, u lekciji se više osuđuju druge stvari nego neumjerenost. Nedvojbeno bi bilo „jao onima koji rano ujutro ustaju da pođu za jakim pićem; koji ostaju do

kasno u noć dok ih vino ne raspali.” Međutim, oni bi očito bili samo umjereni konzumenti alkohola koji bi, počevši tako rano, tek noću postajali raspaljeni ili pijani. Svakako možemo od srca podržati misao da je svako uživanje u alkoholnim pićima opasno – da neumjerenost leži u temelju mnogih životnih nevolja,

crpeći ljudskost, snagu i potkopavajući moralni osjećaj i opći karakter. Radujemo se što se oči ljudskog razuma otvaraju za ispravnije shvaćanje važnosti ovog zla i što veliko dobro proizlazi, ne samo za pojedince, već i za zajednice. Budući da uzbudljivi učinci alkohola očito varaju mnoge, smatramo da je dobro ovdje uvesti isječak koji se izravno odnosi na tu temu.

„ALKOHOL IZVAN UTRKE”

„Natjecatelji u maratonskoj utrki, koja se trči 19. Travnja od Ashlanda do Bostona, 40 km, ove su godine obaviješteni u sljedećim uvjetima: 'Alkohol u bilo kojem obliku definitivno je zabranjen prije, tijekom i neposredno nakon utrke. To nikada ne čini dobro, i obično šteti. Nepoštivanje prethodno navedenog smatrat će se dovoljnim razlogom za diskvalifikaciju od strane nadležnog liječnika.'

„U prijašnjim maratonskim utrkama neki su muškarci koji su postali umorni posegnuli za alkoholom i drugim stimulansima, a neki od njih su pali u nesvijest ubrzo nakon što su uzeli stimulanse. Ove godine šest istaknutih bostonskih liječnika koji su pregledali stotinu dvadeset i četiri muškarca ušlo je u... od kojih je stotinu troje startalo, a sedamdeset pet završilo – navelo je da je stanje muškaraca bilo daleko bolje od onoga prethodne godine. Koliko se može saznati, nisu konzumirali alkohol ili droge. Nijedan trkač nije kolabirao, a rekord fizičke izdržljivosti u ovoj, najvećoj utrki u Americi, ako ne i u svijetu, prekrasan je. Četrdeset uzastopnih kilometara, uzbrdo i nizbrdo, trčalo se u prosjeku za manje od šest minuta svaka, što je samo minutu i pol sporije od većine kilometarskih utrka na najboljim izgaranim stazama. Prethodni rekordi maratona su oboreni, jer su muškarci ovisili o dugom i pažljivom treningu, a ne o stimulansima. Alkohol je isključen iz utrke, jer će biti izvan svakog natjecanja mišića ili mozga.”

OPSEG NAŠE LEKCIJE

Poglavlje čiji je dio naša lekcija počinje prisposobom u kojoj naš Gospodin predstavlja Palestinu kao svoj vinograd i Židove kao odabranu lozu koju je zasadio, od koje će tražiti mnogo ploda odabrane kvalitete. Umjesto toga rodilo je bezvrijedno grožđe. Stoga kroz proroka i prisposobu on izjavljuje da će, nakon što je učinio sve što je razumno i ispravno za plod, sada ukloniti njegovu ogradu i dopustiti da ga gaze divlje zvijeri i da bude opustošen. (Reci 1-7.) Ovu je prisposobu naš Gospodin gotovo udvostručio i stoga možemo razumjeti da iako je možda imala neku primjenu na Izaijino vrijeme kao razdoblje od 70 godina pustoši, ipak se stvarno ispunjenje u još većoj mjeri dogodilo u vrijeme prvog dolaska našega Gospodina, kada je, zbog njihova pogrešnog stanja srca i odbacivanja njega, proglasio njihovu kuću

opustošenom, i, kako kaže apostol, „I gnjev je na posljetku došao na njih.” Rec 24 do 30 nastavljaju ovu misao i pokazuju silnu moć koja je uzrokovala pad židovskog državnog uređenja.

Reci između, naime, od 8 do 23, govore o razlozima zašto je Gospodin bio nezadovoljan njima i odbacio ih.

(1) Njihova sebičnost bila je na prvom mjestu među njihovim grijesima – želja da se spoje kuća s kućom, farma s farmom – kako bi postali bogati, stavljena je kao najistaknutiji grijeh jer ta želja vodi u druge grijehe. Kao što Apostol sugerira: „Ljubav prema novcu [bogatstvu] je korijen svih zala.” Pokazalo se da je rezultat toga oskudica zemlje u odnosu na siromašne i Gospodinova odluka da će kazniti takvu sebičnost tako da domovi postanu pusti, prazni, a dvorci nenastanjeni, a polja neplodna, tako da prakticiranje bezakonja, nepravde, neljubaznosti, čini „neuspjeh” na kraju.

(2) Slijedi redak 11 naše lekcije, u kojem Gospodin osuđuje žestoko piće, raspaljujući utjecaj vina, te glazbe i gozbe kojima su se prepuštali bogataši koji su dodavali kuću do kuće i polje do polja. Očito je da bogati konzumiraju znatne količine alkohola i često bez da se ozbiljno opijaju, ali nema sumnje da alkohol ima svoj utjecaj pomažući im u promicanju sebičnih prijedloga, koji zanemaruju interese drugih, tako da se ponekad nepravde izležu u aktivnosti koje u trijeznom smislu ne bi bilo odobreno. Ovo je bit Gospodinove pritužbe – „Ne obaziru se na djelo Gospodnje, niti na djelovanje ruku njegovih.” Zараđivanje novca, gozbe, glazba apsorbiraju pozornost velikih i utjecajnih, što znači zanemarivanje važnijih stvari božanskog plana – stvari za koje su predodžbeni Izrael, kao i Duhovni Izrael tijekom ovog Evangeoskog doba, pozvani.

(3) Rezultat svega ovoga bio je da su mase, kojima je nedostajao odgovarajući utjecaj od strane svojih talentiranih vođa, postale iseljene – odvojene od nada i ambicija koje su bile od Izraela kao nacije – siromašni su izgubili ideale potrebne za njihov napredak na dobrom putu i umjesto toga su dobili krive ideale duž linije sebičnosti, ponosa, svjetovnosti – ideale koje bi željeli slijediti da su posjedovali talente i sposobnosti. Tako je pogrešan utjecaj onih opijenih ljubavlju prema novcu i užicima utjecao ne samo na njih same, već i na cijeli narod Izraela. Sukladno tome, u duhovnom Izraelu nalazimo slične uvjete.

Redak 13 ukazuje na učinke pogrešnog ponašanja na ljude, gledano s božanskog stajališta. Izraelci su praktički postali robovi svoje braće, bogataša. Bili su u praktičnom zarobljeništvu zbog nedostatka znanja. Najčasniji od njih bili su gladni zbog nedostatka pravih ideala i hrane iz Gospodinovih proročanstava u uputama njegove Riječi, a cijelo je mnoštvo bilo isušeno od žeđi, bez snage, vitalnosti i energije u pogledu Gospodinovih velikih nakana, prema kojima ih je pozvao da budu njegov poseban narod. Slični

uvjeti vrijede sada za Duhovni Izrael – Kršćanstvo. Najveći umovi svijeta zaokupili su se bogatstvom i uživanjem, a posljedice su bile strašne za mase kršćanstva. Narod se nade stvarno da umire od gladi, gladan i žedan. Oni nisu zadovoljili svoje žudnje sa zemaljskog stajališta, jer je to u sadašnjim uvjetima nemoguće, a što se tiče duhovne hrane i pića, oni su oduzeti evolucijama viših kritičara, koji jasno govore ljudima da Riječ Božja nije kruh Istine, nego otrovna hrana – zabluda. Kao rezultat toga, današnje mase kršćanstva, iako izvana napredne kao nikada prije, nisu stvarno zadovoljne, već su gladne bogatstva i zadovoljstva, a posebno sreće, koju nikada neće pronaći u smjeru u kojem je traže.

PAKAO JE OTVORIO USTA

Riječ „pakao” u retku 14 je šeol na hebrejskom i označava grob, grobnicu, ponor – zaborav. Za Izraelce je to moglo značiti da je zbog jadnog stanja siromašnih klasa i gomilanja zemlje, itd., u rukama bogatih, došlo do velikog porasta mortaliteta, stope smrtnosti. Ali primjena na Duhovni Izrael može biti duhovna, upućivanje na činjenicu da duhovne nade i ambicije mnogih idu u zaborav – da vjera nestaje među ljudima. Kako je ovo istina! Prorok kaže da će tisuće pasti onome koji stoji. Zaborav brzo guta mnoštvo, pa tako i one koji su se nekada radovali vjeri. Zao čovjek biva oboren i veliki biva ponižen, a također i uzvišeni – ponosni. Potpuni opseg ove Gospodinove presude nad kršćanstvom još nije očit, ali na kraju će Gospodin nad vojskama biti uzvišen i čašćen u pogledu presude koju će donijeti na ljude i pravednosti koju će očitovati. Tada će se nježna janjad hraniti na pašnjacima koje će on osigurati, a opustjela mjesta koja su razvratnici uzeli u posjed bit će predana drugima koje oni ne bi prepoznali.

NAVLAČENJE NEPRAVDE S LAGANJEM

Druga izjava o zlima koja su uzrokovala svrgavanje predodžbenog Izraela prikazana je u retku 18. Posebna rana zadobila je one utjecajne koji su bili skloni koristiti se lažima kao užetom u provođenju svojih nepravednih planova. Sa sigurnošću se može reći da je laž izdanak sebičnosti i da je gotovo sva laž koja se čini u svijetu u njenom interesu da se počini nepravda. Prorokove riječi su: „Jao onima koji vuku nepravdu uzicama ispraznosti.” Oni su predstavljeni kako ismijavaju drugi dolazak Mesije. Zapaljeni babilonskim vinom i svojom ljubavlju prema novcu i užicima, oni ne vjeruju u veličanstvena obećanja Mesije i njegova Kraljevstva i govore: „Neka požuri i ubrza svoje djelo da to možemo vidjeti; i neka se savjet Svetog Izraelova približi i dođe, da bismo to spoznali!”

Drugim riječima, oni tvrde da su u potpunom skladu s Gospodinom, da su savršeno spremni za njegovo Kraljevstvo ako ga ima i ako ono ikada dođe. Oni tvrde da su mudri i nazivaju budalama one koji vjeruju u Riječ Gospodnju i govore im da kad bi imali znanje viših kritičara, ne bi više vjerovali Bibliji.

ZLO NAZIVATI DOBROM, A DOBRO ZLOM

Nastavljajući sliku, Gospodin izjavljuje da će im doći jao jer su zle stvari koje prakticiraju nazvali dobrima, i jer su dobre stvari, istinu i pravednost, tretirali olako i govorili o njima kao o zlima – besmislenim. Oni, Viši Kritičari, tamu nazivaju svjetlošću, a svjetlost istine tamom. Stavili su gorku zabludu umjesto slatke istine. To će im vrlo brzo značiti nevolje. Gospodin nastavljajući kaže da će doći „Jao onima koji su mudri u svojim vlastitim očima i pametni pred samima sobom!” Imaju mudrost i razboritost koja je od zemlje zemaljska – tjelesna, đavolska. Oni zanemaruju mudrost koja dolazi odozgor, koja je „najprije čista, zatim miroljubiva, krotka i pristupačna, puna milosrđa i dobrih plodova”. Moćni su da piju babilonsko vino, opojno iz mračnog srednjeg vijeka – mogu progutati te doktrine i ne biti opijeni njima kao što su to mase. Oni su jaki ljudi i mogu piti miješana žestoka pića – jake doktrine.

Ove snažne doktrine mogu zbuniti mase Duhovnog Izraela, ali ti jaki ljudi imaju način da uzmu sva vjerovanja, sve doktrine, i pomiješaju ih zajedno, objavljujući njihov puni sklad i da su zasebno i kao cjelina sjajni. Tako u ovo sadašnje vrijeme oni prave uniju svih različitih vjeroispovijesti i govore da bi svaka osoba snažnog duha trebala moći piti sva ta uvjerenja bez ozljeda. Prorok kaže da su to oni „koji za mito opravdavaju opakoga, a pravedniku oduzimaju pravednost!” Ako, na primjer, navodni Božji sluga izjavi da ne vjeruje praktički u sva učenja Božje Riječi, oni su spremni opravdati ga u njegovoj zloći, ako on i dalje tvrdi da se i dalje predstavlja kao Božji sluga. Zašto? Za nagradu. Da mogu na taj način opravdati svoje vlastito uvjerenje i da mogu zadržati svoj položaj i čast ljudi u tišini i predstavljati se kao ljudi snažnog duha, sposobni popiti mnogo jakih pića. Spremni su, također, pravednicima oduzeti pravednost, pokoriti one koji govore Istinu, klevetati ih, lažno govoriti svakojako zlo protiv njih. Zašto? I to rade za nagradu. Jer žele biti popularni i zadržati nagrade koje im se dodjeljuju.

Pouka za sve koji žele biti u skladu s Gospodinom je da ne trebaju slijediti kurs velikih i utjecajnih kršćanskog svijeta, već slijediti Gospodina, slušati njegovu Riječ i ponizno slijediti stope našeg dragog Otkupitelja.